

ת"ד 9202/05/19 - מדינת ישראל נגד פריאל מוסא

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 9202-05-19 מדינת ישראל נ' מוסאן
תיק חיצוני: 358589/2018

בפני	כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	פריאל מוסא

גזר דין

הנאשמת הורשעה, על פי הודאתה, בעבירות המיוחסות לה כמפורט בכתב האישום, כתוצאה מהן נגרמה תאונת דרכים בה נחבלו בגופם 5 אנשים: הנאשמת, נהג הרכב המעורב ונוסעת ברכב הנאשמת נחבלו חבלות קלות. אימה של הנאשמת נחבלה חבלות של ממש בדמות שברים בצלעות ואחותה של הנאשמת נחבלה חבלות של ממש בדמות שברים בצלעות ובאגן וכן חתכים בקרסול ובברך שנתפרו.

העבירות הן מיום 7/8/18 והנשוא לקחת אחריות והודתה בהזדמנות הראשונה וביום 25/9/19.

הערך המוגן בעבירות אלו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני. כמצוות החוק, מתחם העונש ההולם לעבירות אלו בהתאם להוראות החיקוק הינו פסילה בפועל החל מ-3 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת העבירות בהן הורשעה הנאשמת, להיות תאונות הדרכים "מכת מדינה", למתחם הענישה ולתוצאות התאונה וביקשה להשית על הנאשמת פסילה בפועל בת 9 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. עוד ציינה כי החבלות של ממש נגרמו לאימה ולאחות הנאשמת ומדובר בחבלות בדמות שברים שטופלו באופן שמרני. לא הוגשו תעודות רפואיות.

המדובר בתאונה מיום 07/08/2018, הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה ביום 25/09/2019.

ב"כ הנאשמת הפנה לעובדה כי זהו הכשל הראשון של הנאשמת בהעודה נהגת משנת 2015. עוד ציין כי הנפגעות הינן בנות משפחתה של הנאשמת ולמרות שנחבלו חבלות של ממש, לא נזקקו לטיפול רפואי מעבר לטיפול הראשוני שקיבלו.

מיד אחרי התאונה, השברים התאחו מעצמם והן לא נזקקו לטיפול פיזיותרפי. ב"כ הנאשמת הפנה לנסיבותיה האישיות של הנאשמת בעודה סטודנטית, עובדת בעבודה בטחונות במשרד ראש הממשלה והציג מסמך על פיו הנאשמת זקוקה לרשיון הנהיגה שלה לצרכי עבודתה. בשל כך שהנאשמת נענשה כבר מעצם כך שגרמה חבלות לבני משפחתה ולאור כך כי הענישה היא אינדיבידואלית, ביקש ב"כ הנאשמת להשית עליה את עונש הפסילה המינימלי תוך התחשבות בנסיבותיה האישיות.

הנאשמת ביקשה לשאת דברה, ניכר כי הטמיעה חומרת העבירות ומצרה היא על תוצאות התאונה. ציינה כי אמא שלה סבלה מסדק בצלעות שלא הצריך טיפול פולשני והוא לא הגביל אותה וכי אחותה נחבלה עם שבר באגן שהתאחה לבד ללא צורך בניחות. עוד הביעה חשש לאבד את מקום עבודתה בשל כך שנדרשת להגיע לעבודתה גם בשעות חריגות וציינה כי לא נפסלה מנהלית.

מדובר בנאשמת נורמטיבית, ללא עבר פלילי, האוחזת ברישיון משנת 2015 וזהו לה הכשל הראשון בכלל בנהיגתה. ניכר כי התנהלותה בדרכים תקינה וכי מדובר במעידה שאינה מאפיינת את דרך התנהלותה בדרכים.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת, מצאתי לזקוף לזכותה גם את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות ראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

הלכה היא כי מרכיב חשוב בעת גזירת העונש בתיק בו נגרמה תאונת דרכים הינו תוצאות התאונה. מפנה לדברי כב' השופט רענן בן יוסף בעפ"ת (ת"א) 15291-10-12 **ראובן ששון נ' מדינת ישראל**, שם נקבע כי לתוצאות התאונה יש השלכה משמעותית לגבי העונש שיקבע אולם, יש לשקול גם נסיבות אישיות של הנאשם. **"תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה... אך מנגד, גם נסיבות אישיות של נאשמים הינם כלי שיש לעשות בהם שימוש או לתת להם משקל במסגרת הענישה. נסיבות אישיות, ובהן, בין היתר התנהגותם הכללית על הכביש, המתבטאת בגיליון הרשעותיהם".**

אין להתעלם מתוצאות התאונה, אשר הובילו לחבלות של ממש לנפגעים. בית המשפט שם לנגד עיניו את סבלו של הנהג המעורב והנוסעות ברכבה של הנאשמת אך, יחד עם זאת, לא ניתן להתעלם כי החבלות של ממש נגרמו לאימה ואחותה של הנאשמת ולעובדה כי החבלות טופלו במקום התאחו מעצמם ואף אחד מהנפגעים לא נזקק לניתוח או להמשך טיפול פולשני אחר.

הענישה היא לעולם אינדיבידואלית וצריכה להלום את מידת רשלנותה של הנאשמת ויש לנקוט בה באופן מידתי כאשר החוק הוא מורה הדרך.

מפנה לרע"פ 7195/15 **מיכאל טשסלי נ' מדינת ישראל**, שם במקרה של פגיעה בהולכת רגל עם חבלות של ממש אושר גזר דין של 3 חודשי פסילה בפועל ויתר הרכיבים.

מטופס השימוע שנערך לנאשמת, בדבר פסילת רשיון הנהיגה שלה, עולה כי קצין המשטרה החליט שלא לפסול את רשיונה במועד התאונה ונימק זאת בין היתר כי "לא עולה מסוכנות מהמשך נהיגתה". לא ניתן להתעלם מהעובדה שאפילו המאשימה עצמה סברה, ביום התאונה ממש, כי לא עולה מסוכנות מהמשך נהיגתה של הנאשמת ויש לקחת זאת בחשבון במאזן הענישה.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות ענישה מאוזנת שכוללת פסילה בפועל של רשיון הנהיגה ברף הנמוך. התרשמתי כי מקרה זה אינו מאפיין את התנהלות הנאשמת בדרכים וכי מדובר למעשה במעידה חד פעמית עברה. לא מצאתי מקום לקטוע יתר על המידה את התנהלותה היומיומית של הנאשמת, בהתחשב בנסיבותיה האישיות, בצורך שלה ברשיון לצרכי התניידות ופרנסה ובעובדה כי היא סטודנטית שנישאה זה עתה.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתה ועברה התעבורתי הנקי, את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 1,000 ₪, שישולם בתוך 90 יום.
2. פסילה בפועל בת 3 חודשים. הפסילה בפועל תחל עד ולא יאוחר מיום 1/9/20 ועל הנאשמת להפקיד רשיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לתעבורה עד לשעה 12:00.

3. פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.

המזכירות תעביר העתק גז"ד לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תש"פ, 23 אפריל 2020, בהעדר
הצדדים.